

og jeg finder Anledning til overfor Tinget at dvæle et Øjeblik ved, hvorfor jeg ikke burde blive forbavset over den højtærede Justitsminister; det er nemlig ikke første Gang, den højtærede Minister fremsætter urigtige Oplysninger for Rigsdagen. Medens jeg var syg i Vinteren 1920 og paa Grund af denne Sygdom opholdt mig langt her fra i Udlandet, fremsattes der i Landstinget et Lovforslag om midlertidige Bestemmelser i Tilknytning til Fremmedloven; og ved den Lejlighed fremsatte den højtærede Justitsminister Sigtelser mod mig, om hvilke mit Partis Ordfører her i Salen, nogle Maaneder senere kunde sige, at der var ikke et sandt Ord i disse Sigtelser. Denne Udtalelse blev ikke modsagt af den højtærede Justitsminister.

Jeg maa imidlertid sige et Par Ord om denne Sag, den er ikke uden en vis Interesse. Ved Behandlingen af det nævnte Fremmedlovforslag, som giver en udvidet Adgang til Udvisninger, sagde den højtærede Justitsminister i Landstinget, at selv Socialdemokraternes Fører her i Landet ogsaa har henvendt sig til den samme Justitsminister, altsaa den nuværende Justitsminister, og bedt ham hjælpe med ved en Udvisning, som han kun kunde foretage med Hjæmmel i den ekstraordinære Lovgivning eller med Hjæmmel i Løven af 15. Maj 1875. Det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange har ogsaa spillet en Rolle i denne Sag, som det ikke er værd at holde Tinget i Uvidenhed om. Da det ærede Medlem havde hørt, at Socialdemokraternes Fører her i Landet havde gjort noget saa frygteligt, var han paa det rene med, at det maatte være mig, og naar jeg havde bedt om Hjælp til en Udvisning, maatte det være en Syndikalist, jeg havde bedt om at faa udvist. Derfor skrev det ærede Medlem i den Avis, han bærer med sine Artikler, at Justitsministeren oplyste, at selvste Hr. Stauning morsomt nok en Gang har maattet anmode ham om ved Hjælp af denne Lov at skaffe en fremmed Syndikalist ud af Landet. Naturligvis var der stor Glæde paa visse dertil indrettede Steder over, at jeg her blev afsløret som den Skurk, jeg er.

Det hele var imidlertid, som det oplystes i nævnte korte Erklæring af mit Partis Ordfører den 28. April, fuldkommen blottet for Sandhed. Hvad der laa til Grund for det, var, at der opholdt sig her i Landet en fremmed Korrespondent, en Journalist, der korresponderede til nogle af de mest udprægede franske Chauvinistblade, hans Navn har for ikke længe siden været meget stærkt omtalt i Pressen, i sam-

me Anledning som den, der har bevirket, at jeg er blevet Part i Sagen. Denne konservative Journalist skrev i franske Blade nogle gennemløgnagtige Artikler, dels om mig og nogle enkelte af mine Partifæller og dels om det Parti, jeg repræsenterer, i hvilken Anledning jeg, da det havde gæntaget sig mange Gange, sendte en høflig Henvendelse til Justitsministeren, hvori jeg skrev, at en Henstilling fra Regeringen til rette Sted formentlig vilde være virkningsfuld og bidrage til, at de sjofle Angreb ophørte; og jeg modtog kort efter, den 13. November 1920, en Skrivelse fra Udenrigsministeren, hvori han meddeler, at Sagen var forebragt Frankrigs Gesandt, som erklærede sig villig til at anvende sin Indflydelse for at bevæge Korrespondenten til at ophøre med Afsendelsen af de urigtige Fremstillinger.

Det er, hvad der foreligger. Jeg har ikke med et Ord, hverken mundtligt eller skriftligt, anmodet om at faa nogen Mand udvist, hverken en Syndikalist eller en Chauvinist — jeg anser dem for lige daarligere begge Parter —, jeg har ikke henvendt mig til Ministeriet om nogen Udvisning, altsaa heller ikke om denne. Men baade den højtærede Justitsminister og et æret Medlem af dette Ting har ikke undset sig ved at gøre en Paastand herom gældende baade her i Tinget og udenfor Tinget, skønt de havde let Adgang til at skaffe sig Viden om — og Justitsministeren i hvert Fald maatte vide —, at det var i Strid med Sandheden. Det var en Usandhed, som var kærkommen hos Venerne paa den russiske Filial.

Jeg synes, at denne lille Afsløring er meget betegnende ved Siden af den højtærede Justitsministers Optræden med Hensyn til de militære Forberedelser, som jeg nu her har haft Lejlighed til at beskæftige mig med. Jeg gentager, hvad jeg før sagde i Omtalen af Pressen: Er det virkelig nødvendigt at bruge saadanne Midler? Jeg beder bemærket, at de, der gør det, er de samme, som klager over, at jeg ikke er elskværdig nok i min Tone — ja, de har virkelig Grund til at beklage sig.

Det staar fast, at der under det nuværende Ministerium er foretaget militære Udrustninger — særlig de nævnte udrustede Automobiles til Maskingeværer —, og den højtærede Minister har udtrykkelig meddelt os, at han to Gange har givet Ordre — ikke paa Politidirektørens egen Bestilling er det sket, men Justitsministeren har givet Ordre — til, at Militæret skulde holdes parat. Jeg ved meget godt, hvad det er for